

РЕШЕНИЕ

№ 7178

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 14.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10081** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс /ДОПК/.
Производството е образувано във връзка с Решение № 9536 от 27.10.2022 г., постановено от Върховен административен съд по административно дело № 1542/2022 г., с което е отменено Решение № 5186/16.08.2021 г. на АССГ, поправено с Решение № 5558/04.10.2021 г., постановени по административно дело № 1584/2021 г. по описа на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на „Пет Флайт България“ ЕООД срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-2222132000536-091-001/30.09.2020 г., издаден от органи по приходите, потвърден с Решение № 1968/29.12.2020 г. на Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място] /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място]/ при Централно управление на Национална агенция по приходите, и делото е върнато за ново разглеждане жалбата на „Пет Флайт България“ ЕООД, срещу РА № Р-2222132000536-091-001/30.09.2020 г., потвърден с Решение № 1968/29.12.2020 г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], относно отказано право на данъчен кредит в размер на 85 160.00 лв. за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г.
С отменителното решение на ВАС са дадени указания при новото разглеждане на делото, Съдът на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК да се произнесе по съществуващото на спорното материално право, като обсъди поотделно и в съвкупност всички събрани по делото доказателства, включително и да укаже доказателствената тежест на страните по делото.

Предмет на оспорване пред настоящия съдебен състав са установените на дружеството задължения с РА № Р-2222132000536-091-001/30.09.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1968/29.12.2020 г. на Директор на Дирекция ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, съгласно дадените от касационната инстанция указания с Решение № 9536/27.10.2022 г. по административно дело № 1542/2022 г. по описа на ВАС, с което е отменено Решение № 5186/16.08.2021 г. на АССГ, поправено с Решение № 5558/04.10.2021 г., постановени по административно дело № 1584/2021 г. по описа на АССГ и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане.

Жалбоподателят оспорва РА в частта на установените му данъчни задължения, както следва:

- установени задължения по ЗДДС, вследствие на непризнато право на данъчен кредит за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г. в общ размер на 85 160.00 лв.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на издадения РА. Подателят ѝ намира, че фактическите констатации на органите по приходите не се подкрепят от събраните в хода на ревизията доказателства. Настоява, че неоснователно му е отказан данъчен кредит, доколкото зад издадените фактури стоят реални доставки. Претендира отмяната на РА и присъждане на разноските по делото. Подробни съображения излага в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. Със Становище вх. № 12579/30.03.2023 г., моли за отмяна на оспорения ревизионен акт и претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски за платено адвокатско възнаграждение и заплатени държавни такси.

Ответният административен орган – Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли Съда да я остави без уважение, като остави в сила ревизионен акт, и да присъди в полза на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП – [населено място] следващото и юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал. 2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директор на Дирекция ОДОП е връчено на жалбоподателя на 31.12.2020 г. /л.27/. Жалбата е подадена на 11.01.2021 г. до АССГ видно от представените куриерски товарителници, от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

От фактическа страна, Съдът приема за установено:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221320000536-020-001/31.01.2020 г., издадена от издадена от Р. Г. Я., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], в качеството на заместник на А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], упълномощена със Заповед №

РД-01-818/10.05.2019 г. на И.Д. Директор на ТД на НАП [населено място], е възложена ревизия на жалбоподателя за следните видове задължения:

- Данък върху добавената стойност за данъчен период от 02.12.2019 г. до 31.12.2019 г. Заповедта за възлагане на ревизия е връчена на жалбоподателя по електронен път на 03.02.2020 г., като е определен срок за извършване на ревизията – до три месеца от връчване на заповедта. За ревизиращи органи са определени М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията и И. А. Х., на длъжност Главен инспектор по приходите /л.43-45/.

Заповедта за възлагане на ревизия е изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-22221320000536-020-002/28.02.2020 г., издадена от А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], връчена по електронен път на 02.03.2020 г., като срокът за извършване на ревизията е определен до 04.05.2020 г. и е определено ревизията да се извърши и обхване следните видове задължения – Данък добавена стойност за данъчен период от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г. и данъчен период от 01.01.2020 г. до 31.01.2020 г. /л.40-42/.

Със ЗИЗВР № Р-22221320000536-020-003/28.04.2020 г., издадена от А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], връчена по електронен път на 21.05.2020 г., като срокът за извършване на ревизията е определен до 03.07.2020 г. /л.37-39/.

Ревизионният доклад /РД/ по извършената ревизия с № Р-22221320000536-092-001/22.07.2020 г. е изготвен на 22.07.2020 г. и е връчен на ревизираното лице по електронен път на 03.08.2020 г. /л.67-77/. Срещу издадения РД е подадено възражение в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, прието като процесуално допустимо, но по същество като неоснователно /П..2/.

Ревизионният акт с № Р-22221320000536-091-001/30.09.2020 г. е издаден на 30.09.2020 г. и е връчен на задълженото лице по електронен път на 02.10.2020 г. /л.46-57/ С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях. РА съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК.

С оспорвания РА на дружеството е намален размерът на декларирания от него данък за възстановяване за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г., като е установен ДДС за възстановяване в размер на 85 160.00 лв. за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г., поради отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС по фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и „Рекавъри Инвест“ АД, ЕИК:[ЕИК].

При ревизията е установено, че основната дейност на жалбоподателя през ревизирания период е доставка на U. устройства със софтуер за управление на диагностика на автомобили и доставка по поръчка на електронни безконтактни карти с допълнителен код за защита за нуждите на охранителни системи в частни и държавни учреждения, както и за нуждите за електронно идентифициране на персонала на търговски вериги, използват се и за клиентски модули за идентифициране на клиенти на търговски вериги и др. Установено е, че дружеството упражнява дейността си на адрес в [населено място], [улица], същото е регистрирано по ЗДДС, считано от 23.08.2019 г., не са представени лицензи, други регистрации и разрешителни във връзка с извършваната от дружеството дейност. Ревизията е първа за дружеството, като е образувана във връзка с подадени от ревизираното лице

Справки – декларации /СД/ по ЗДДС за м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г., относно деклариран ДДС за възстановяване, в клетка 81 на СД на основание чл. 92, ал. 3 от ЗДДС.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение на данъчното облагане на ревизираното дружество на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК са връчени както следва: Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ изх. № Р-22221320000536-040-001/10.02.2020 г., ИПДПОЗЛ изх. № Р-22221320000536-040-002/04.03.2020 г. и ИПДПОЗЛ изх. № Р-22221320000536-040-003/14.05.2020 г. От страна на ревизираното дружество в указания му 14-дневен срок са представени изисканите документи. От управителя на ревизираното дружество са представени писмени обяснения във връзка с отправените в хода на ревизията ИПДПОЗЛ, съгласно които дейността на дружеството е насочена основно към търговия в страната и чужбина с периферни – некомпютърни устройства, управляващ софтуер за тях, консумативи за тях, системи за сигурност и консумативи за тях, диагностични устройства, свързани с авто обслужване и автодиагностика и консумативи за тях. Посочено е, че предметът на Фактура за износ № 0...4/24.01.2020 г. е доставка по поръчка на електронни безконтактни карти с допълнителен код за защита за нуждите на охранителни системи в частни и държавни учреждения, както и за нуждите за електронно идентифициране на персонала на търговски вериги, използват се и за клиентски модули за идентифициране на клиенти на търговски вериги и др., а предметът на Фактура за износ № 0...5/31.01.2020 г. е доставка по поръчка на U. устройства със софтуер за диагностика на автомобили, състоящо се от хардуерна част, в която се инсталира софтуер автоматично след получаването/въвеждането на лицензионен ключ. Посочено е, че доставките се извършват чрез лицензирани куриерски транспортни услуги – за страната с „Е. Е.“, а за чужбина с D. за износ. Декларирано е, че съгласно Проформа на фактура от м. Януари 2020 г., издадена от „ВИА Петрол“ ЕООД, на основание договор за конкретната доставка, ревизираното лице е разполагало с двумесечен срок за разплащане, отразен в самата проформа на фактурата. Относно фактурата за доставка, издадена от „Рекавъри Инвест“ АД, е декларирано извършено авансово плащане, тъй като такова ревизираното лице е получило от своя клиент. Дадени са и разяснения относно начина на работа с допълнителната софтуерна защита при достъп с електронни безконтактни карти с допълнителен код за защита за нуждите на охранителни системи в частни и държавни учреждения, както и за нуждите за електронно идентифициране на персонала на търговски вериги, използват се и за клиентски модули за идентифициране на клиенти на търговски вериги и др. Заявено е, че софтуерът е получаван и е изпращан на флаш памет и информационна листовка, заедно с картите. Даден е и практически пример /П..3/.

В съответствие с чл. 115 от ДОПК е осъществена проверка в офиса на ревизираното дружество, съвпадащ с адреса за кореспонденция. За резултата е съставен Протокол № 1631350 от 06.03.2020 г. С протоколи № 1631351 от 06.03.2020 г. и № 1610833 от 01.07.2020 г. в хода на ревизията е документиран преглед на оригинални първични счетоводни документи и търговска документация, представени в ТД на НАП С., [улица] /П..2/.

В хода на ревизионното производство на „Пет Флайт България“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] за периода 01.12.2019 г. – 31.12.2019 г., е съставен Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. №

P-22221320000536-171-001/09.03.2020 г., с резултат ДДС за възстановяване в размер на 140.09 лв. За данъчен период 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г. е съставен АПВ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. № P-22221320000536-171-002/01.04.2020 г., с резултат ДДС за възстановяване в размер на 209.86 лв. Срещу издадения АПВ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. № P-22221320000536-171-002/01.04.2020 г. от страна на ревизираното дружество е депозирана жалба до Директор на ТД на НАП [населено място]. С Решение № П-3/29.04.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], АПВ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. № P-22221320000536-171-002/01.04.2020 г. е отменен като незаконосъобразен и необоснован, като административната преписка е върната за повторно произнасяне в частта на невъзстановен ДДС в размер на 47 460.00 лв. по фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и „Рекавъри Инвест“ АД, ЕИК:[ЕИК]. В изпълнение на указанията, дадени с Решение № П-3/29.04.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], е издаден АПВ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. № P-22221320000536-171-003/12.06.2020 г., с резултат ДДС за възстановяване в размер на 0.00 лв. Срещу АПВ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. № P-22221320000536-171-003/12.06.2020 г. е депозирана жалба, и с Решение № П-5/03.07.2020 г. жалбата е оставена без уважение, като неоснователна.

С Протокол № 1631349 от 27.03.2020 г. от страна на ревизиращите органи е извършено приобщаване на събрания доказателствен материал, събран в хода на проверка по прихващане и възстановяване относно ревизираното дружество, приключила с АПВ по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС с изх. № P-22221320023452-004-001 от 02.03.2020 г., касаещ данъчен период м. Декември 2019 г.

В хода на ревизията е установено, че от страна на ревизираното лице е декларирано, че счетоводството му се извършва от „Фактор Груп“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. Ревизията е извършена по представени от „Пет Флайт България“ ЕООД първични и вторични счетоводни документи. Финансирането на ревизираното лице е от оборотни средства, резултат от дейността на фирмата. От страна на органите по приходите е направен анализ на оборотите по счетоводните сметки и сравнен с данните от оборотната ведомост за периода 01.12.2019 г. – 31.01.2020 г. От извършената проверка на счетоводните документи на ревизираното лице е установено, че от негова страна няма извършени нарушения на счетоводното законодателство и на Закон за разплащанията в брой.

През ревизираните периоди, ревизираното лице, в качеството му на доставчик не е осъществявало облагаеми доставки със ставка 20 %. За данъчен период м. Декември 2019 г. – м. Януари 2020 г., от страна на ревизираното лице е деклариран ВОД на стоки по смисъла на чл. 7 от ЗДДС за контрагент от страна държава-членка в ЕС – Великобритания, за G. G. L. с VIN GB330651629. Данъчната основа е в общ размер на 398 778.85 лв., отразени в клетка 15 на СД за ДДС за данъчен период м. Декември 2019 г. и за м. Януари 2020 г. Констатирано е още, че на основание чл. 125, ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 117, ал. 2 от ППЗДДС от дружеството са подадени VIES декларации с декларирана данъчна основа на ВОД стоки. От извършена проверка за валидност на ДДС номера на контрагента е установено, че същият е валиден. Установено е, че от страна на ревизираното лице е приложена нулева данъчна ставка на основание чл. 53, ал. 1 от ЗДДС, представени са от негова страна документи по чл. 45 от ППЗДДС, удостоверяващи извършването на ВОД – фактура за доставка и куриерска товарителница. За ревизирания период от страна на ревизирания субект са декларирани доставки на стоки, изпращани или превозвани извън територията на ЕС –

Обединени Арабски Емирства на стойност 69 138.59 лв., с предмет: доставки на U. устройства със софтуер, като е приложена нулева данъчна ставка на основание чл. 28 от ЗДДС.

В хода на ревизията е установено, че от страна на ревизираното лице не са декларирани тристранни операции по смисъла на чл. 15 от ЗДДС, освободени доставки по смисъла на Глава Четвърта от ЗДДС, или такива, облагаеми със ставка 7/9 на сто, нито в хода на ревизията такива са осъществявани. През ревизирания период ревизираният субект не е декларирал ВОП, нито има извършени доставки с място на изпълнение територията на страната, съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и облагаеми със ставка 20 %. Отделно в проведената ревизия не са установени основания за корекция на декларираните от дружеството данъчни основи на осъществените облагаеми доставки и начисленият данък по тях.

Констатирано е, че данъчният кредит за ревизирания период е формиран от доставки на стоки – електронни и безконтактни карти и U. устройства със софтуер, разработка, криптиране и поддръжка на proximity card, разходи за куриерски и счетоводни услуги, свързани с дейността на дружеството от следните контрагенти: „ВИА Петрол“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], „Рекавъри Инвест“ АД, ЕИК:[ЕИК], „Еконт Експрес“ ООД и „Ди Ейч Ел Експрес България“ ЕООД и „Фактор Груп“ ЕООД.

На основание чл. 45 от ДОПК в хода на ревизията са извършени насрещни проверки на дружествата-доставчици на ревизираното лице, включително и на предходния доставчик „Дарбо Софт“ ЕООД, по чиито фактури му е отказано право на приспадане на данъчен кредит, обективирани в съответните протоколи за извършени насрещни проверки.

Ревизията е отказала право на приспадане на данъчен кредит:

1. Отказано право на данъчен кредит в размер на 37 700.00 лв., по две фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, за данъчен период м. Декември 2019 г.:

- Фактура №[ЕИК]/23.12.2019 г., с предмет: „покупка стоки-proximity card“;

- Фактура №[ЕИК]/31.12.2019 г., с предмет: „получен аванс“.

В хода на ревизията до дружеството-доставчик е изпратено ИПДПОЗЛ № П-22221520084611-040-001/19.05.2020 г., връчено му по електронен път на 19.05.2020 г., потвърдено като получено на 20.05.2020 г. От страна на дружеството-доставчик на 28.05.2020 г. чрез ЕУ на НАП с вх. № П-22221520084611-ПРД-001-И/28.05.2020 г. са представени следните документи: Фактура № 1...79/30.09.2019 г., с данъчна основа 66 333.33 лв. и ДДС 13 266.67 лв., издадена от „Рекавъри Инвест“ АД с получател „ВИА Петрол“ ЕООД; Договор № 0...1/30.09.2019 г. към Фактура № 1...79/30.09.2019 г. Възложител по сключения договор е „ВИА Петрол“ ЕООД, а Изпълнител - „Рекавъри Инвест“ АД. Предмет на договора/доставката е разработка, криптиране и поддръжка /подобряване софтуера минимум с една версия годишно за две години/ на софтуер за база данни за „proximity card“ с лимит 20 000 позиции. В договора е уговорено, че „ВИА Петрол“ ЕООД получава пълни права да разпространява, продава неограничено без териториални ограничения софтуер „S. – S. card access, разработен и продаден с Фактура № 1...79/30.09.2019 г. от Изпълнителя“, както и че „Рекавъри Инвест“ АД поема гаранционната поддръжка при поява на софтуерни дефекти до 31.10.2021 г. и се задължава също да предостави и извърши обновяване на версията на софтуера с по-добра веднъж годишно в продължение на две години по следния начин и условия на плащане – годишна такса /след обявяване на

версията на 30.09.2020 г./ за обновени версии софтуер „S. – S. card access“, дължима до 31.10.2021 г., количество 20 000.00 бр., еднолична цена 6.00 лв., стойност 120 000.00 лв. Договорено е още годишна такса /след обновяване на версията на 30.09.2021 г./ за обновени версии софтуер „S. – S. card access“, дължима до 31.10.2021 г., количество 20 000.00 бр., еднолична цена 6.00 лв., стойност 120 000.00 лв. С документите са представени и писмени обяснения от управителя на дружеството-доставчик Е. В. М.. В тях от негова страна е декларирано, че софтуерът е от вид „свободен“, търговското му наименование е „S. – S. card access“, като „ВИА Петрол“ ЕООД има пълни права за разпространение на „S. – S. card access“ без ограничения /приложен е договор и фактура от разработчика/. Посочено е, че продажната цена е 18.00 лв. на 1 бр. карта, като същата е формирана като сбор от следните разходни компоненти, отнесени за 1 бр. и добавена надценка /печалба/: 1. Разход за закупуване на 1 бр. – 0.23 лв. /за 10 000 бр. 1 149 U. + митнически сборове + куриерски разходи/, 2. Разход за разработка на софтуер, отнесен за 1 бр. – 3.32 лв. /покупка по Фактура № 1...79/30.09.2019 г./, 3. Разход за обновяване на софтуера с 2 бр. усъвършенствани версии, отнесен за 1 бр. – 12.00 лв. и 4. Надценка /печалба/ за 1 бр. – 2.45 лв.

В хода на ревизията е установено още, че сумите по спорните фактури общо в размер на 226 000.00 лв. са платени на 9 вноски през м. Декември 2019 г. по банков път от ревизираното лице. Относно спорните доставки, от страна на „ВИА Петрол“ ЕООД са представени следните документи и писмени обяснения: Митническа декларация за внос на 10 000 бр. пластмасови карти от Х. К. с ДО – 2 244.15 лв. и платен ДДС при внос 448.83 лв.; Фактура № 1...79/30.09.2019 г., издадена от „Рекавъри Инвест“ АД на „ВИА Петрол“ ЕООД с ДО – 66 333.33 лв. и ДДС в размер на 13 266.6 лв. или общо 79 600.00 лв. за разработка, криптиране и поддръжка на proximity card, без приложено плащане по фактурата.

Във връзка с установеното от страна на ревизиращите органи е извършена насрещна проверка на „Рекавъри Инвест“ АД, доставчик на „ВИА Петрол“ ЕООД, обективизирана в ПИНП № П-22221520084616-141-001/04.06.2020 г. До „Рекавъри Инвест“ АД е изпратено ИПДПОЗЛ № П-22221020084616-040-001/19.05.2020 г. по електронен път, получено на 26.05.2020 г. На 02.06.2020 г. в ИС „Контрол“, ТД на НАП [населено място] с придружително писмо от страна на дружеството са представени следните документи: Писмени обяснения, в които е декларирано от проверяваното лице, че софтуерът е с търговско наименование – S., видът на софтуера е автодигностичен, използва се за изследвания на превозни средства – чете и показва идентификационни номера на управляващите блокове на автомобили. Характеристики на софтуера: автоматично открива протокола на автомобила, четене на VIN, сигнализация в случай на несъответствие на данните с тези документи от автомобила. Разработчик е „ДарбоСофт“ ЕООД и е носител на авторските права върху продукта. Представени са следните фактури: № 0..69/20.01.2020 г.; № 0..70/20.01.2020 г.; № 0..71/22.01.2020 г. и № 0...72/24.01.2020 г., всички издадени от „ДарбоСофт“ ЕООД с получател „Рекавъри Инвест“ АД, към същите са приложени и платежни нареждания за разплащането им от страна на „Рекавъри Инвест“ АД. От страна на органите по приходите след проверка в ИС на НАП е установено, че фактурите са включени в дневника за продажби и СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди. Извършена е проверка относно подадени Уведомления за сключени и прекратени трудови договори, при която е установено, че от „ДарбоСофт“ ЕООД за периода на издаване на фактурите има само едно подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за едно лице на длъжност „разработчик на софтуер“.

Извършена е и насрещна проверка на „ДарбоСофт“ ЕООД, обективизирана в ПИНП № П-22221420084007-141-001/27.05.2020 г. В хода на проверката е установено, че

„ДарбоСофт“ ЕООД е регистрирано по ЗДДС на 03.12.2015 г., като предмет на дейност на дружеството е разработка и поддръжка на уебсайтове и услуги в областта на информационните технологии. Управител на дружеството е Д. Т. Г.. На „ДарбоСофт“ ЕООД е връчено по електронен път ИПДПОЗЛ № П-22221020084007-040-001/19.05.2020 г. Същото е получено от дружеството на 19.05.2020 г. На 21.05.2020 г. на електронния адрес на ТД на НАП [населено място] от страна на дружеството са представени следните документи: Фактури: № 0..69/20.01.2020 г.; № 0..70/20.01.2020 г.; № 0..71/22.01.2020 г. и № 0..72/24.01.2020 г., издадени от „ДарбоСофт“ ЕООД на „Рекавъри Инвест“ АД, предходен доставчик на „Пет Флайт България“ ЕООД; Писмено обяснение от управителя на „ДарбоСофт“ ЕООД относно вида и търговското наименование на софтуера и авторските права върху него, техническата и кадрова обезпеченост за извършване на услугите; Диплома за висше образование на Д. Т. Г. – Магистър, специалност „Компютърни системи“, с професионална квалификация „Инженер по компютърни системи“. Отделно е извършена проверка в ИС на НАП, в хода на която е установено, че фактурите са включени в дневник за продажби и СД по ЗДДС на „ДарбоСофт“ ЕООД за съответните данъчни периоди. Установено е, че за периода на издаване на фактурите, в „ДарбоСофт“ ЕООД е имало само едно назначено лице на длъжност „разработчик на софтуер“.

Извършената проверка на „ВИА Петрол“ ЕООД, е обективизирана в Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ № П-22221520084611-141-001/03.06.2020 г. За дружеството-доставчик е установено още, че същото е регистрирано по ЗДДС на 15.02.2016 г. От установеното в хода на проверка и събраните доказателства е прието, че дружеството-доставчик не разполага с кадрова обезпеченост за извършване на криптиране и въвеждане на софтуерен ключ за защита на данните към всяка карта. Посочено е още, че 10 000 бр. карти, предмет на внос са доставени в България и са предадени на управителя на „ВИА Петрол“ ЕООД на 23.12.2019 г. /видно от разпечатката на D./. Установено е, че същите тези 10 000 бр. карти са получени от ревизираното лице на 24.12.2019 г., съгласно Приемо-предавателен протокол и платена сума на Е.. Въпросните 10 000 бр. са изпратени в Англия на 24.12.2019 г., съгласно представена товарителница на D. и в тази връзка е прието, че услуга за защита, криптиране на 10 000 бр. карти няма как физически да се извърши в рамките на по-малко от един ден. В писмените обяснения на управителя на „ВИА Петрол“ ЕООД е декларирано, че дружеството не разполага със складова база, доставя стоките по заявка, като след получаването на стоката, същата незабавно се изпраща чрез куриер до клиента. В тази връзка от ревизиращите е направен извод, че не се установява време и място за обработка на картите и това води до извод за липса на реалност на процесните доставки.

Установено е още, че за м. Декември 2019 г. е ползван данъчен кредит за получени счетоводни услуги от „Фактор Груп“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] в размер на 122.00 лв. и платени куриерски услуги към „Еконт Експрес“ ООД, ЕИК:[ЕИК] в размер на 8.08 лв. и към „Ди Ейч Ел Експрес България“ ООД в размер на 10.01 лв. или общ данъчен кредит за счетоводни и куриерски услуги в размер на 149.09 лв., възстановен на 19.03.2020 г.

В тази връзка и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от „ВИА Петрол“ ЕООД фактури.

2. Отказано право на данъчен кредит в размер на 47 460.00 лв., по фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД, за данъчен период м. Януари 2020 г.:

- Фактура № 0...103/24.01.2020 г., с предмет: „10 000 бр. пластмасови карти за ползване в търговски обекти със защитен код“, издадена от „ВИА Петрол“ ЕООД с ДО 180 000.00 лв. и ДДС 36 000.00 лв.;

- Фактура № 1...214/31.01.2020 г., с предмет: „100 бр. D. EL4S 32k G. + Installed software“, издадена от „Рекавъри Инвест“ АД с ДО 57 300.00 лв. и ДДС 11 460.00 лв.

В хода на ревизията е установено, че данъчният кредит за данъчен период м. Януари 2020 г. е формиран основно от доставки на стоки /електронни и безконтактни карти и У. устройства със софтуер/ от дружества – доставчици - „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД, и получени куриерски услуги от доставчици: „Еконт Експрес“ ООД и „Ди Ейч Ел Експрес България“ ООД. Извършена е проверка за установяване на основанията за ползване на данъчен кредит и тяхното отразяване в дневниците по ДДС и съответните счетоводни регистри, като е установено, че сумата е формирана от покупка на пластмасови карти, разработка, криптиране и поддръжка на proximity card, доставки на стоки /електронни и безконтактни карти и У. устройства със софтуер, разходи за куриерски и счетоводни услуги, свързани с дейността на ревизираното лице/.

2.1. Относно „ВИА Петрол“ ЕООД, в хода на ревизията е установено следното: Д. кредит за данъчен период м. Януари 2020 г. е формиран от покупка на 10 000 бр. пластмасови карти за ползване в търговски обекти със защитен код по Фактура № 0...103/24.01.2020 г. Констатирано е, че предварително е издадена проформа фактура № 0...5/16.01.2020 г., както и че стоките, предмет на доставката са изпратени чрез Е., съгласно Товарителница № 5300165415196/23.01.2020 г. Представена е Фактура № [ЕГН]/24.01.2020 г., издадена от „Еконт Експрес“ ООД с ДО 41.41 лв. и начислен ДДС в размер на 8.28 лв., с получател – „Пет Флайт България“ ЕООД. Предмет на доставката е куриерска услуга по Товарителница № 5300165415196/23.01.2020 г. Представен е и служебен касов бон, издаден от „Еконт Експрес“ ООД за платена сума от Р. Г. в размер на 49.49 лв.

Относно плащанията от „Пет Флайт България“ ЕООД на „ВИА Петрол“ ЕООД по проформа фактура № 0...5/16.01.2020 г. са представени платежни документи от „У. Б.“, преводно нареждане за кредитен превод – на 16.01.2020 г. за сумата в размер на 2 920.00 лв.; на 20.01.2020 г. за сумата в размер на 23 700.00 лв.; на 21.01.2020 г. за сумата в размер на 12 000.00 лв.; на 29.01.2020 г. за сумата в размер на 4 900.00 лв.; на 13.02.2020 г. за сумата в размер на 18 000.00 лв. и на 17.02.2020 г. за сумата в размер на 14 000.00 лв.

Извършена е проверка в ИС на НАП, в хода на която е установено, че Фактура № 0...103/24.01.2020 г., издадена от „ВИА Петрол“ ЕООД на „Пет Флайт България“ ЕООД е включена в Дневник за продажби на доставчика, както и че е намерила отражение при определяне на резултата за данъчен период м. Януари 2020 г., съгласно СД с вх. № 22151836929/14.02.2020 г. За доказване на произхода на стоките са представени: И. фактура № Abby20200116K от 16.01.2020 г. на стойност 1 149 щатски долара, с приложени към нея: проформа инвойс, преводно нареждане за извършено плащане на сумата по фактурата от 16.01.2020 г., Товарителница от Д./[ЕГН]/, от която е установено, че стоката е получена от Х. К.. Представена е Митническа декларация № 20BG00510016901R5/22.01.2020 г., ведно с приложена платежна вносна бележка за извършено плащане на дължимия данък в размер на 446.65 лв. към Митница „Аерогара - С.“.

2.2. Относно „Рекавъри Инвест“ АД, в хода на ревизията е установено следното: В хода на ревизията е извършен анализ на представените от ревизираното лице документи и писмени обяснения и извършената насрещна проверка на „Рекавъри Инвест“ АД, като е констатирано, че от страна на дружеството-доставчик е издадена Фактура № 1...214/31.01.2020 г., ДО в размер на

57 300.00 лв. и ДДС в размер на 11 460.00 лв. с получател „Пет Флайт България“ ЕООД, като за доставката на 100 бр. D. EL4S 32k G. + Installed software е издадена предварително проформа на фактура с № 3...4/13.01.2020 г. Установено е, че стоките са изпратени чрез Е., съгласно Товарителница № 5300167152020, като плащането по фактурата в размер на 68 760.00 лв. е осъществено на 31.01.2020 г., съгласно представено платежно нареждане. От ИС на НАП е констатирано, че Фактура № 1...214/31.01.2020 г., с ДО 57 300.00 лв. и ДДС в размер на 11 460.00 лв. е декларирана в данъчен период м. Януари 2020 г., респективно с СД с вх. № 22103956155//14.02.2020 г., подадена от „Рекавъри Инвест“ АД. Представени са документи, удостоверяващи произхода на стоката – инвойс фактура № С1201911В15/21.11.2019 г. на стойност 650.00 щатски долара, ведно към нея – преводно нареждане за извършено плащане на сумата по фактурата, товарителница от D., от която е установено, че стоката е получена от Китай. Представена е Митническа декларация № 19BG005100149180R4/09.12.2019 г., с приложена фактура от D. за платена такса за предаване на митнически документи.

От страна на управителя на дружеството-доставчик е декларирано, че осъществяваната дейност представлява допълнително записване на софтуер за управление на диагностика на автомобили. Посочено е, че устройствата са внос, след което се извършва записването на софтуера. Софтуерът за самата диагностика се самоинсталира след въвеждането на ключ от клиентите при задействане на смарт устройството. Заявено е още, че разработката на софтуера и инсталирането му на смарт устройството се извършва чрез външна софтуерна фирма „Дарбо Софт“ ЕООД. Представени са също така четири броя фактури, издадени от „Дарбо Софт“ ЕООД с получател „Рекавъри Инвест“ АД с обща данъчна основа в размер на 15 509.00 лв. и ДДС в размер на 3 101.80 лв., както следва: Фактура № 69/20.01.2020 г., ДО 8 125.00 лв. и ДДС 1 625.00 лв.; Фактура № 70/20.01.2020 г., до 1 956.50 лв. и ДДС 391.30 лв.; Фактура № 71/22.01.2020 г., ДО 3 087.50 лв. и ДДС 617.50 лв. и Фактура № 73/27.01.2020 г., ДО 2 340.00 лв. и ДДС 468.00 лв. Представени са и платежни нареждания за извършени плащания на сумите по фактурите по банков път. Декларирано е, че устройствата до тяхната реализация се съхраняват в офиса на „Рекавъри Инвест“ АД – [населено място], [улица], е. 5, ателие. От управителя на дружеството е посочено, че осъществяваната дейност от „Рекавъри Инвест“ АД е насочена основно към търговия в страната и чужбина с периферни-некомпютърни устройства, управляващ софтуер за тях, консумативи, системи за сигурност и консумативи за тях, диагностични устройства, свързани с автообслужване и автодиагностика и консумативи за тях.

След извършен в хода на ревизията анализ на „Рекавъри Инвест“ АД е установено, че от регистрацията по ЗДДС на дружеството-доставчик от 02.05.2019 г. до 29.02.2020 г. /последно подадена СД по ЗДДС/ е ползвано правото на приспадане на данъчен кредит по общо 115 фактури с обща ДО 1 719 268.20 лв. и ДДС в размер на 344 153.63 лв., представляващи заплатени аванси, гориво, доставки на стоки, СМР, право на собственост и др. Установено е, че за същия период от страна на доставчика са декларирани продажби в страната и на територията на ЕС и на територията на трети страни в общ размер на 2 201 945.61 лв. и начислен ДДС в размер на 346 116.24 лв., представляващи авансови вноски по договори, видеомонтажи и видео-заснемания, дизайн и предпечат, дизелово гориво, монтажи и демонтажи, операторски услуги, записване на софтуер за управление на диагностика на автомобили и др. Установено е още, че от страна на „Рекавъри Инвест“ АД са декларирани доставки с право на данъчен кредит, които не са декларирани в регистри „Дневник за продажби“ на доставчиците „ВИА Петрол“ ЕООД и „Про Грийн - М“ ЕООД. Органите по приходите са приели, че липсва реалност по процесната

доставка, поради липса на материална и техническа обезпеченост на дружеството-доставчик, и с оглед факта, че от негова страна са извършвани разнородни дейности. Позовали са се и на обстоятелството, че представляващият „Рекавъри Инвест“ АД – Д. С. е бил представляващ, и управляващ множество дружества, някои от които с генерирани задължения към Републиканския бюджет в особено големи размери.

От страна на ревизираното лице в хода на ревизията във връзка със спорните доставки са представени писмени обяснения относно софтуера към електронните карти – приложен, свободен софтуер, който се разпространява свободно за клиентите. Посочено е, че със закупуването на картите от своя доставчик, „Пет Флайт България“ ЕООД има право да разпространява свободно копия на програмата за всеки следващ потребител, закупил карти от „Пет Флайт България“ ЕООД, независимо в коя държава е клиентът. Декларирано е, че „Пет Флайт България“ ЕООД има право да разпространява такъв софтуер в други страни, няма териториални ограничения от гледна точка на закон или права. Търговското наименование на този софтуер е „S. – S. C. A.“. Инсталирането и пускането в действие на картите при крайния потребител се извършва от самия краен потребител, единствено той разполага с данните, които въвежда в базата. Относно софтуера към U. – устройство е посочено, че видът на софтуера е софтуер за изследвания на превозни номера на автомобила, които са налични в неговите електронни модули. Търговското име на софтуера „S.“. Със закупуването „Пет Флайт България“ ЕООД получава и има права да разпространява софтуера за всеки следващ клиент независимо в коя държава е той. „Пет Флайт България“ ЕООД има право да разпространява такъв софтуер в други страни, няма териториални ограничения от гледна точка на закон или права. Софтуерът автоматично намира протокола на автомобила, чете VIN номерата му и визуализира сигнализация в случай на открито несъответствие на данните. Проверява дали данните в електронните модули са същите както са в документите на моторното средство или имат някакви разлики. Предназначен е за застрахователни компании, сервиси и др.

След анализ на представените документи от предходния доставчик на „Пет Флайт България“ ЕООД - „Рекавъри Инвест“ АД е декларирано, че софтуерът е разработен от „Дарбо Софт“ ЕООД и в същото качество на разработчик на нов продукт, съгласно Закон за авторското право и сродните му права върху него. Разработеният софтуер не ползва и не е свързан с други софтуерни продукти в това число и с лицензирани такива на други разработчици. Разработен е от Д. Г. – управител и собственик на „Дарбо Софт“ ЕООД и с посочените по-горе фактури е заплатен софтуерът и неговата разработка. Декларирано е, че „Рекавъри Инвест“ АД има пълни права за неговото разпространение и неограничена препродажба. Относно техническата и кадровата обезпеченост, от страна на Д. Г. – управител и собственик на „Дарбо Софт“ ЕООД е декларирано, че софтуерът е разработен от него, за което е представена и Диплома за висше образование, за придобита образователно-квалификационна степен „Магистър“, специалност „Компютърни системи“, с професионална квалификация „Инженер по компютърни системи“.

Ревизиращите са изложили като довод за липса на реалност на доставката липсата на представени доказателства относно лиценз на продукта – сериен номер, дата, срок на използване и др., от които да е видно, че продуктът е наличен и може да бъде използван легално.

В тази връзка и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК от ревизирания субект до Директор на Дирекция

ОДОП, ЦУ на НАП [населено място] е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, с вх. № 23-22-1613/23.10.2020 г. по регистъра на ТД на НАП [населено място].

С мотивирано Решение № 1968/29.12.2020 г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], РА е потвърден в оспорената част установените резултати по ЗДДС, ведно със съответните лихви за забава, както следва: непризнато право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 85 160.00 лв. за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г., по фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД.

В хода на предходното съдебно производство е допусната съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице М. Р. Н. - Г., която е даде заключение по следните задачи във връзка с издадените от „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД фактури, по които не е признат данъчен кредит:

1. Да се установи има ли непредставени доказателства съгласно изпратени искания за представяне на документи и писмени обяснения до „Пет Флайт България“ ЕООД и всички трети лица в хода на цялото производство по издаване на РА № Р-2222132000536-091-001/30.09.2020 г.?
2. Да се установи изпълнило ли е „Пет Флайт България“ ЕООД всички свои задължения за възстановяване на декларираните суми по ЗДДС? Представило ли е всички необходими документи за това;
3. Получило ли е „Пет Флайт България“ ЕООД и кога стоките предмет на декларираните за съответните периоди фактури?;
4. Изпратило ли е „Пет Флайт България“ ЕООД получените от доставчиците си стоки във Великобритания и същите приети ли са от великобританско дружество, съгласно изискванията на ЗДДС при ВОД?

По първия въпрос, вещото лице установява съгласно наличните материали по делото, че ревизираното лице и неговите доставчици - „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД, както и „Дарбо Софт“ ЕООД – предходен доставчик на „Рекавъри Инвест“ АД са представили всички им изискани доказателства – фактури, договори, документи за плащане, документи за произход на стоката, товарителници и счетоводни справки относно извършените доставки.

По втория въпрос, ССЧЕ установява, че от страна на „Пет Флайт България“ ЕООД са осчетоводени и признати доставки на пластмасови карти /пластики/ за ползване в търговски обекти със защитен код по фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, както следва: Фактура № 86/23.12.2019 г., ДО 171 000.00 лв. и ДДС 34 200.00 лв.; Фактура № 89/31.12.2019 г., ДО 17 500.00 лв. и ДДС 3 500.00 лв. аванс и Фактура № 10103/24.01.2020 г., ДО 180 000.00 лв. и ДДС 36 000.00 лв. и доставка на 100 бр. D. EL46_32k G.+Installed S. по Фактура № 214/31.01.2020 г. с ДО 57 300.00 лв. и ДДС 11 460.00 лв., с издател „Рекавъри Инвест“ АД въз основа на редовни първични счетоводни документи. Вещото лице установява редовна счетоводна и търговска документация за извършените и получени доставки. Доставките са отразени в дневниците за покупки и СД на ревизираното лице в периода, за който се отнасят с право на пълен данъчен кредит.

По третия въпрос, вещото лице установява, че стоките, предмет на Фактура № 86/23.12.2019 г. и № 89/31.12.2019 г. са получени от „Пет Флайт България“ ЕООД на 24.12.2019 г. Стоките по Фактура № 10103/24.01.2020 г. са изпратени чрез Е. от „ВИА Петрол“ ЕООД на „Пет Флайт България“ ЕООД, съгласно Товарителница № 5300165415196/23.01.2020 г. Представена е и Фактура от Е. № [ЕГН]/24.01.2020 г., ДО

41.41 лв. и ДДС 8.28 лв.

По четвъртия въпрос, ССЧЕ, установява, че за периода м. Декември 2019 г. – м. Януари 2020 г., „Пет Флайт България“ ЕООД е декларирало ВОД на стоки по смисъла на чл. 7 от ЗДДС с контрагент – G. G. L. – Великобритания, VIN GB330651629 с обща данъчна основа в размер на 398 778.65 лв., отразени в клетка 15 на СД по ЗДДС за м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г., както следва: Фактура № 3/24.12.2019 г. на стойност 101 895.00 евро за 10 000 бр. proximity card. Стоката е изпратена чрез D. и получена на 30.12.2019 г. съгласно Декларация за потвърждение от G. G. L. и куриерски товарителници на D.; Фактура № 4/24.01.2020 г. на стойност 101 997.29 евро за 10 000 бр. proximity card. Стоката е изпратена чрез D. на 24.01.2020 г. и получена на 30.01.2020 г., съгласно декларация за потвърждение от G. G. L., куриерски товарителници на D.. За извършената доставка от страна на D. е издадена Фактура № [ЕГН]/31.01.2020 г.

Установено е, че на основание чл. 125, ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 117, ал. 2 от ППЗДДС от „Пет Флайт България“ ЕООД са подадени VIES декларации с декларирана данъчна основа на ВОД на стоки. Посочено е, че в хода на ревизията от страна на ревизираното лице са представени необходимите документи по чл. 45 от ППЗДДС, удостоверяващи извършването на ВОД – фактури за доставки, куриерска товарителница и потвърждение за получаване.

Съдът ще коментира приетото и неоспорено експертно заключение в хода на настоящето съдебно производство при излагане на правните си изводи.

Съгласно дадените задължителни указания от ВАС, Съдът указва доказателствената тежест на жалбоподателя относно установяване съществуването на фактите и обстоятелствата, релевирани в жалбата. От негова страна в тази връзка не бе поискано допускане и изслушване на съдебно-компютърна експертиза.

При така установената фактическа обстановка, Съдът достига до следните правни изводи:

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, дори и да не са наведени доводи за неговата нищожност. За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. В тази връзка по делото са представени Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] /относно А. Г. М. и Р. Г. Я., и двамата на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП [населено място] /л.28-29/. Оспореният Ревизионен акт съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения.

В случая, издателите на Ревизионния акт не са определени със заповед за определяне на компетентен орган по реда на старата редакция чл. 119, ал. 2 от

ДОПК /в сила до 31.12.2012 г./, тъй като ревизията е възложена на 08.05.2014 г., при действието на чл. 119, ал. 2 от ДОПК /Изм., ДВ, бр.82 от 2012 г., в сила от 31.01.2020 г./. След изменението на посочената разпоредба, ревизионният акт се издава съвместно от двама органи – органът, възложил ревизията, и ръководителят на ревизията.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Според нормата на чл. 7, ал. 1, т. 3 от Закон за Националната агенция по приходите (ЗНАП), органи по приходите са директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори в НАП. Това е така, защото, безспорно в чл. 7, ал. 1, т. 3 от ЗНАП, като органи по приходите са определени началниците на отдели, каквато длъжност заемат издателите на ЗВР, ЗИЗВР. Предвид представената по делото Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], следва изводът, че ЗВР, ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Предвид отразяванията в титулните им части относно авторството им, заповедите за възлагане на ревизия и за изменението на ЗВР, също са издадени от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. Съставителите на РД и издателите на РА, ЗВР, ЗИЗВР са материално-компетентни, с оглед изискванията на чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 1, т. 2 и ал. 6 от ДОПК и цитираната заповед на директора на ТД на НАП – [населено място].

Съдът констатира, че Ревизионният акт е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗЕДЕУУ, по делото са представени заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно производство № Р-2222132000536-091-001/30.09.2020 г. спрямо „Пет Флайт България“ ЕООД. Видно от същите, а и от справка в публичния регистър <https://www.b-trust.bg/queries/certificate-search>, се установява, че към датите на издаване на ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, органите по приходите са разполагали с валиден КУКЕП.

В процедурата по извършване на ревизията не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способи - чрез ИПДПОЗЛ, приобщени са по съответния ред, регламентиран в закона и доказателствата, събрани в хода на предходното ревизионно производство, мотивите изцяло са основани на преценката по реда на чл. 37, ал. 4 от ДОПК на събраните в хода на ревизията писмени доказателства за установени положителни факти. Видно от мотивите на издадените РА и РД, е изпълнено изискването по чл. 115, ал. 2 от ДОПК, ревизиращите органи да установят всички факти, от значение за резултатите от ревизията и непосредствено да се запознаят с всички доказателства.

Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено-преди Закон за електронния документ и електронния подпис/Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г./, Електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28.08.2014 г./, наричан по-нататък „Регламент /ЕС/ №

910/2014“./2/Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г./ Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано/. Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл. 13 от ЗЕДЕУУ /Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г./, Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, ЗВР, ЗИЗВР, РД, както и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са връчени на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 1 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред със съответната разписка. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗЕДЕУУ /Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г./, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ/частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на чл. 193 от ГПК и в този случай, Съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не.

По делото са представени доказателства за валидност на притежаваните от органите по приходите електронни подписи, анализът на които обосновава извод за това, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на чл. 13 от ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис. От друга страна, Съдът съобрази и това, че

всички доставчици на удостоверителни услуги на територията на Република България в изпълнение на изискването на чл. 28 от ЗЕДЕУУ се поддържат публични регистри на издадените удостоверения за електронни подписи, публикувани на техните интернет-страници. Проверките в тях се осъществяват по име на автор на подписа, следователно не се изискват специални знания и умения, както и да се разполага с конкретния подписан електронно документ. Във всеки един от тези регистри, видът на подписа е указан с търговско наименование, но при преглед на предлаганите от същия доставчик удостоверителни услуги /публичнодостъпна информация/ се установява дали съответното търговско наименование е за квалифициран електронен подпис. Посочената информация се съдържа и в обявените политики за предоставяне на удостоверителни услуги от съответните доставчици, както и в Наръчник на потребителя, където е указан и конкретният цифров идентификатор за съответния доставчик, който се съдържа в удостоверението за квалифициран електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – Р. Г. Я., в качеството си на заместник на А. Г. М., съгласно Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] и двамата на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП [населено място] – орган възложил ревизията, М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията и И. А. Х., на длъжност Главен инспектор по приходите в ТД на НАП [населено място], служители и органи по приходите в ТД на НАП – С. са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА.

Настоящият съдебен състав, при липса на оспорване на електронните подписи върху ревизионния акт и въз основа на представените доказателства, респ. служебна проверка в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, счита че РА е подписан от възложителя и ръководителя на ревизията и не е нищожен.

Не са допуснати нарушения на изискванията за форма при издаването на актовете, като са спазени изискванията за съдържание съответно по чл. 113, ал. 1 от ДОПК за издадената ЗВР и ЗИЗВР, по чл. 117, ал. 2 от ДОПК за РД и по чл. 120, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за РА.

Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства. Предвид на изложеното, не са допуснати нарушения на изискванията за компетентност, съдържание, форма и процесуални правила при издаването на РА.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентен орган с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и е постановено в рамките на преклузивния срок по чл. 109 от ДОПК и не са налице основания за нищожност на същия.

Правният спор се свежда до това налице ли са действително извършени доставки по процесните фактури с предмет услуги и предмет стоки. Спорният въпрос за реалността на доставките е фактически въпрос, който при доставка на стоки се свежда до доказване факта на прехвърляне собствеността върху същите, а при доставка на услуги - до доказване факта на предаване резултата от извършените услуги на получателя, и в крайна сметка – за физическото им наличие при ревизираното лице.

В закона няма легално определение на понятието „неправомерно начислен данък“ по

смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, но по аргумент от противното това е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. Тъй като наличието на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС е условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е „неправомерно“ по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване правото на данъчен кредит. Следователно по делото следва да се установи дали са били основанията за начисляване на данъка от доставчиците по спорните фактури.

От гледна точка на формалната логика наличието на доставка съставлява положителен факт и след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Относно доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според едно от които, всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че ревизирианият данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени.

За да бъде признато и законосъобразно упражнено правото на данъчен кредит следва да са събрани доказателства относно всеки един от юридическите факти, предвидени в действащия към момента на издаване на фактурата закон. Съобразно общите правила за разпределяне на доказателствената тежест, жалбоподателят, който претендира възникването и законосъобразното упражняване на правото на данъчен кредит по процесните фактури, следва да докаже при пълно и главно доказване наличието на предпоставките по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС и отсъствие на пречки по чл. 70 от ЗДДС, които да препятстват упражняването на правото на данъчен кредит.

Правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя е отказано на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, ал. 1 от ЗДДС във връзка с извод за липса на реалност на доставки, предмет на фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и „Рекавъри Инвест“ АД, ЕИК:[ЕИК] за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г., поради липса на доказателства за реалното осъществяване на доставките, водещи до извод за липса на данъчно събитие по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Съдът намира изводите на органите по приходите за неправилни и незаконосъобразни, съображенията в тази насока са следните:

От представените по делото доказателства, включително и от приетата ССЧЕ в предходното съдебно производство се установи, че предмет на доставките са стоки и услуги – доставки на електронни и безконтактни карти и U. устройства със софтуер, допълнително записване на софтуер. Към издадените фактури са представени: договори за доставки/изработка; платежни нареждания; документи за произход на стоките; счетоводни справки във връзка със спорните доставки както от страна на ревизираното лице, така и от страна на дружествата-доставчици и ползвания подизпълнител „Дарбо Софт“ ЕООД. Дружествата-доставчици, респективно ползваният изпълнител „Дарбо Софт“ ЕООД са открити на декларирания в НАП адреси, от тяхна страна в указания срок са представени писмени обяснения, спорните фактури, договори, платежни нареждания. Установено е от ССЧЕ, че както ревизираното лице, така и дружествата-доставчици, респективно ползваният подизпълнител имат редовна търговска и счетоводна документация за извършените и получени доставки, доставките са отразени в дневниците за покупки и дневниците за продажби и СД по ЗДДС на ревизириания субект и дружествата-доставчици и ползвания подизпълнител за ревизираните данъчни периоди.

В тази връзка и с оглед отделяне на спорното от безспорното по настоящето дело, следва да се приеме, че предмета на спора не се отнася до фактическите констатации по ревизионния акт. Спорът касае изцяло приложението на материалния закон – ЗДДС, неговото тълкуване и прилагане, относно правилен и законосъобразен ли е изводът на приходната администрация, че на ревизираното дружество следва да бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури с предмет стоки, поради липса на реалност на доставки, обосноваващо наличие на привидни сделки, относимо към хипотезите на „данъчна измама и заобикаляне на закона“ във връзка с начисляване на ДДС и ползване на фактури с невярно съдържание, което макар да не е изрично посочено от приходната администрация, по своя характер представлява твърдение за участие в данъчна измама и с необосновано предимство по ЗДДС в полза на ревизираното дружество.

По делото безспорно се установи от събраните доказателства, включително и от допуснатата ССЧЕ, че ревизираното лице е регистрирано по ЗДДС, счетоводството му е надлежно водено, отговарящо на изискванията на ЗДДС, ППЗДДС, ЗСч и международните счетоводни стандарти. Този факт е установен и в хода на ревизията. Както се установи от допуснатата ССЧЕ, не са констатирани нередовности относно воденето на счетоводството на ревизираното лице, включително и на дружествата-доставчици и ползвания подизпълнител.

Към всяка от горепосочените фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД и „Рекавъри Инвест“ АД, от страна на ревизираното лице, доставчиците и ползвания подизпълнител са представени изискуемите, съгласно счетоводните стандарти съпътстващи документи, удостоверяващи, че е налице надлежна и редовно търговска и счетоводна документация. В тази връзка датата, на която се предоставени процесните стоки следва да бъде приета за данъчно събитие, съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, съгласно която законова норма това е датата, на която съответната стока и/или услуга е прехвърлена/извършена. Съгласно допуснатата по делото ССЧЕ, е установено е, че ревизираното лице е отчело разход – дневници за покупки, СД по ЗДДС за съответните периоди, а процесните фактури са отразени в дневниците за продажби на дружествата-доставчици и СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди, включително и митнически декларации представени пред българските митнически власти, посочени в РД.

Следва да се има предвид, че, когато се касае за доставка на стока, следва да се установи дали получателят разполага със същата или съответно доказателства за разпореждане със стоката или влагането ѝ в продукция. В случай, че се касае за извършване на услуга, следва да бъде удостоверен резултата от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Законова дефиниция изисква фактическо наличие на резултат от осъществената доставка, безспорно удостоверяване на обстоятелството, че получателят е придобил предмета на доставката, което му дава основание да претендира право на данъчен кредит за платения във връзка с доставката ДДС. Другият необходим елемент, според законовата дефиниция за доставка (по стария ЗДДС), е същата да е извършена на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. Когато бъде удостоверено получаване на предмета на доставката и наличието на основание между доставчик и получател, то следва да се приеме, че положителният факт на доставката е установен. Във връзка с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 4 от Закона за счетоводството (ЗСч.). По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във финансовия резултат за периода, през който

предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно обстоятелството дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява (материали, разходи за труд, разходи за подизпълнител и т.н.). От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход.

От страна на вещото лице по допуснатата ССЧЕ този факт е установен, видно от констативно-съобразителната част на приетата по делото експертиза е, че дружествата-доставчици и ползвания подизпълнител са отчетели процесните фактури в дневниците за продажби за съответния данъчен период. Безспорно фактурите са с посочен предмет, който се обвързва с останалите доказателства представени към тях.

Органите по приходите са приели, че липсва реалност на процесните доставки, поради липса на материални, техническа и кадрова обезпеченост на дружествата-доставчици и ползвания подизпълнител, независимо, че са представени доказателства в тази насока, подробно описани във фактичката част на настоящия съдебен акт. Отделно, според органите по приходите липсата на реалност на доставките е обоснована от липсата на данни и доказателства за техническата спецификация, начин и време на предоставяне на софтуера от дружеството подизпълнител „Дарбо Софт“ ЕООД на „Рекавъри Инвест“ АД и впоследствие на ревизираното лице; разработването на конкретния софтуер и неговото приложение.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че се касае доставки на стоки и услуги - за „свободен софтуер“, респективно доставка на безконтактни карти и U. устройства, необходими за разработка, криптиране и поддръжка на proximity card. Видно от доказателствата, картите, предмет на внос са пристигнали на територията на Република България на 23.12.2019 г. и на същата дата са предадени на управителя на „ВИА Петрол“ ЕООД. Същите са получени от ревизираното лице на 24.12.2019 г., впоследствие на същата дата са изпратени в Англия. Приходната администрация е приела, че услугата по криптиране е невъзможно да бъде извършена физически в рамките на по-малко от един ден, поради което е прието, че няма реалност на доставката. На първо място приходната администрация не разполага със съответната компютърна компетентност, за да стигне до такъв извод. На второ място, след като е имало съмнения относно времетраенето на криптирането, то още в хода на ревизията, предвид липсата на специални знания и умения на приходните органи е следвало да бъде назначена компютърна експертиза, с вещо лице софтуерен инженер. Това не е сторено. Безспорно приходните органи не разполагат с компютърна компетентност в областта на софтуерните технологии, за да стигнат до такъв извод.

От различни общодостъпни източници в областта на информационните технологии, става ясно, че съществува класификация на софтуера, съгласно условията му на разпространение и използването му. Всеки един потребител в настоящето общество е наясно, че програмите могат да бъдат платени или безплатни, както и че има твърде разнообразни видове „платени“ и „безплатни“ програми: комерсиален софтуер; свободен софтуер; софтуер с отворен код; условно безплатен софтуер; софтуер, за който се плаща чрез реклама; OEM софтуер и др.

В случая се касае за „свободен софтуер“, който е алтернатива на „комерсиалния софтуер“. Използването на комерсиалния софтуер следва да се заплаща.

Комерсиалният софтуер се разпространява при защита на авторското право и интелектуалната собственост, защитен е чрез лицензи, патенти, договори за използване и др. При закупуването на комерсиален софтуер, купувачът не става негов собственик, той получава лиценз за използването му. Софтуерният лиценз определя условията за разпространението и използването на софтуерния продукт от потребителя, закупил негово копие. Има различни видове софтуерни лицензи: в някои случаи закупеният софтуер може да се инсталира неограничен брой пъти за един или два компютъра, използвани от купувача; в други случаи е необходимо допълнително заплащане за всяка нова инсталация. Често е необходимо да се направи регистрация или активация, за да може да се използват пълните функционални възможности на съответния софтуерен продукт. Потребителят няма достъп до изходния код на комерсиалния софтуер не може да го промени. Доставчиците на подобен софтуер обикновено се ангажират с неговата поддръжка, представят нови версии на потребителите при облекчени условия. Закупуването на комерсиален софтуер може да се реализира и чрез интернет. При това може първо да бъде получена т.нар. „демо версия с ограничени функции“ или „пробна (trial) версия“, ограничена по време. Т. версията може да стане пълнофункционална версия след извършване на регистрация и заплащане.

Вариант на комерсиалния софтуер е заплащането на абонаментна такса-месечна или годишна за неговото използване. Подобен подход се прилага например при някои антивирусни програми, чиито бази от данни трябва периодично да се обновяват, обстоятелство на всички, използващи компютър и смарт устройства в днешно време, включително и органите по приходите. Друг вариант на комерсиалния софтуер е моделът „заплащане при използване“ (pay-per-use) – например, ако един потребител използва определен софтуер сравнително рядко, за него ще бъде по-изгодно не да закупува съответния продукт, а да заплати такса за неговото използване. Съществува мнение, че този модел ще придобива все по-голямо значение във връзка с развитието на „cloud технологиите“.

Съществуват следните софтуерни лицензи със следните характеристики, а именно:

1. Еднопотребителски лиценз /Single-user/-При него софтуерът може да бъде инсталиран на един или в някои случаи на два компютъра, използвани от потребителя;
2. Многопотребителски лиценз /M./ - Специфицира броя на потребителите, които могат да използват софтуера и може да бъде инсталиран на техните компютри;
3. Лиценз за едновременно използване /С.-user/ - Предназначен за работа в мрежа; дава възможност софтуерът да се използва от неограничен брой потребители, но само определен брой потребители могат да го използват едновременно /в определен момент/;
4. Лиценз за сайт /Site/ - Дава възможност за използване на софтуера навсякъде в определен сайт от всеки потребител.

Алтернатива на комерсиалния софтуер са свободния софтуер и софтуерът с отворен код. Създателите на тези концепции са дефинирали алтернативни авторски права и лицензи за разпространението им. Свободният софтуер се придобива безплатно. Но създателите на концепцията за свободния софтуер предпочитат да го наричат „свободен“, а не „безплатен“. Те го характеризират като „софтуер, който уважава свободата на потребителите“ – по-конкретно потребителите имат свободата да изпълняват, копират, разпространяват и усъвършенстват този софтуер. „Свободен“ за софтуер не означава „некомерсиален“. Една свободна програма трябва да е достъпна за комерсиално ползване, комерсиална разработка и комерсиално разпространение. Комерсиалната разработка на свободен софтуер вече не е нещо необичайно. Този свободен, комерсиален софтуер е много важен. Може да бъде

заплатена сума, за придобиване на копие на свободен софтуер, може да бъде получен безплатно. Независимо от начина, по който са придобити копията, съответното лице разполага винаги със свободата да копира и променя софтуера, дори да продава копия.

Софтуерът с отворен код се разпространява заедно със своя изходен код. Това дава възможност за промяна и усъвършенстване от самите потребители. Обикновено е безплатен и се разработва колективно. Този лиценз, също както свободния софтуер, дава възможност за използване, промяна, усъвършенстване на софтуера, както и за неговото разпространение. Като недостатък на свободния софтуер и на софтуера с отворен код могат да се посочат проблеми в тяхното качество, поддръжка и др.

Очевидно свободният софтуер и софтуерът с отворен код, съответно организациите, които ги подкрепят, преследват подобни цели, но същевременно има някои различия в основополагащите принципи на двете концепции: при отворения код акцентът е върху подходът за неговото разработване и развитие, а свободният софтуер е социално движение. Все пак съществено е, че двата вида софтуер могат да се придобиват и използват безплатно, че има голямо разнообразие от програми, които се разпространяват под тези лицензи, вкл. бизнес пакети, компютърни игри и т.н. Напълно естествено е и обединяването на концепции на двата А. в термина F. /F. abd O. S. S./ – софтуер, който е свободен и с отворен код. Към условно безплатния софтуер /S./ се отнасят множество помощни програми. Обикновено тяхното използване е ограничено по време или брой стартирания. По този начин потребителите имат възможност да тестват съответния софтуер преди да го закупят. След изтичане на тестовия период /обикновено 15-45 дни/ програмата или не може да се използва вече, или нейните функции се ограничават. След като заплати на разработчика, потребителят получава ключ, с който може да продължи да използва програмата.

Програмите, за които се плаща чрез реклама /A./, получават широко разпространение в края на миналия век, но днес значението им намаляло. При А. програмите, плаща не потребителят, а рекламодателят, на който е предоставено място за реклама в съответната програма под формата на рекламни банери и прозорци. Потребителят, в замяна на ползването на програмата, трябва да гледа рекламите, включени в нея, да посещава някои сайтове. Известни са обаче много случаи на злоупотреби при А. програмите, като разработчиците им са ги използвали за разпространяване на шпионски програми и вируси. Ето защо тяхното използване е ограничено.

ОЕМ-версиите са специални варианти на комерсиални програми. Предоставят се на по-ниска цена, инсталирани на готова компютърна конфигурация. При този вариант например цената на MS W. може да бъде неколкосткратно по-ниска. OEM софтуерът се използва също при цифрови камери, принтери, мобилни устройства и др. Възможно е OEM версията да бъде по-стара или с ограничена функционалност в сравнение с комерсиалната версия.

При условно платимия софтуер /D./, авторът по принцип не отказва заплащане за своята разработка. Той обаче не изисква от потребителите непременно да му платят, а функциите на съответната програма не са ограничени. С други думи потребителят заплаща, ако желае. Под тази форма се разпространяват редица компютърни игри, добавки към комерсиален софтуер, помощни програми и др. На практика се оказва, че много от потребителите правят подобни дарения и D. може да бъде един успешен модел за разпространение на софтуера, но все пак неговата роля е по-ограничена. Като вариант D. и S. програмите може да се разглеждат някои по-екзотични модели за разпространяване на софтуера-например „заплащането“ за програмата като потребителят може да изпрати пощенска картичка на разработчика й (С.), може да го почерпи при среща или изпие бира за негово здраве (В.).

В тази връзка и с оглед представените по делото доказателства, включително и от експертното заключение, настоящият съдебен състав намира изводите на органите по приходите за неправилни и незаконосъобразни. В случая приходните органи са основали отказа за признаване правото на данъчен кредит по спорните фактури, издадени от дружествата-доставчици, поради това, че не е доказана тяхната материална и кадрова обезпеченост във връзка с осъществяване на спорните доставки на стоки/услуги, поради липса на доказателства за изработката на софтуера, респективно поради криптирането на картите. Като законово основание за отказа са посочени нормите на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 вр. чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, респективно като фактическо основание – липсата на данни и доказателства от страна на дружествата-доставчици във връзка с реалността на спорните доставки, поради липса на необходимата техническа, материална и трудова обезпеченост за извършване на доставките, респективно доказателства относно създаването, предаването на софтуера, и картите, ползвани за търговски обекти – бензиностанции. От анализа на разпоредбите на чл. 68, ал. 1 и чл. 69 от ЗДДС, следва извод, че правото на приспадане на данъчен кредит е налице по отношение на всяка доставка, само и единствено при наличие на условията, визирани в същите и не са налице ограниченията, визирани в чл. 70 от ЗДДС, в случай че това право е упражнено по реда на чл. 71, ал. 1 от ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1. получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Когато стоките или услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, то същото има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. В разпоредбата на чл. 71, ал. 1, т. 1 – т. 6 от ЗДДС са регламентирани ограниченията на правото на приспадане на данъчен кредит.

В случая, приходната администрация е приела от една страна, че не се доказва реалност на процесните доставки на стоки, а от друга пък приема, че е налице обстоятелство по чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, т.е. че данъкът за процесните доставки на стоки е начислен неправомерно.

От събраните в хода на съдебното и ревизионното производство, настоящият съдебен състав намира, че изводите на приходната администрация са основани на неправилен анализ на установеното в хода на ревизията. Органите по приходите са стигнали до извод за липса на реалност на процесните доставки въз основа на констатации за липсата на данни, без да е анализирано в пълен обем обстоятелството на пълен обем от доказателства при ревизираното дружество за реализиране на процесните доставки на стоки и услуги, респективно и обстоятелството, че от страна на всички дружества-доставчици са представени всички изискуеми доказателства, касаещи спорните по делото фактури. Приходната администрация се позовава и на липсата на кадрова, материална и техническа обезпеченост на дружествата-доставчици, наличието на доказателства относно изработката, предаването на софтуера, криптирането на картите.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая от представените фактури и съпътстващите ги документи се установява документиране на спорните доставки между ревизираното лице и сочените за негови дружества-доставчици, включително и реалното осъществяване на тези доставки на стоки/услуги, противно на изводите на решаващия административен орган за липса на съпътстващи фактурите документи.

Действително законът не задължава получателят на услугата, респективно стоката, какъвто в случая е ревизираният субект, да съхранява количествено-стойностни сметки, разходни норми за стоки, материали и труд, извършени от

дружествата-доставчици, данни относно това кои лица конкретно и с каква техника, разполагали ли са същите с такава за извършване на договорената дейност, как и по какъв начин е престирана договорената услуга, данни за извършени от лица, заети по трудово правоотношение или подизпълнители на конкретния доставчик, предвид че резултатът от тези данни е обективиран в един окончателен акт, и това са представените в хода на ревизията и съдебното производство – договори за извършване на услугите, платежни нареждания за разплащането им, приемо-предавателни протоколи; товарителници за куриерски услуги; митнически декларации; писмени обяснения от ревизираното лице, дружествата-доставчици и техния подизпълнител „Дарбо Софт“ ЕООД. Отделно както установява ССЧЕ налице са първични и вторични счетоводни документи, изрядна търговска и счетоводна документация между ревизирания субект и дружествата-доставчици, съхранявани от тях, независимо от липсата на законово задължение за съхранение на същите. За реалността на доставки на услуги и/или стоки, за тяхното извършване и приемане на услуги, е достатъчно наличие на договор, платежни нареждания, товарителници, отчитане на приходи и разходи между двете страни по договора за доставка на конкретната услуга и/или стока, чрез които се удостоверява приемането на извършеното и предаване на стоката. В тази връзка необосновани и противоречиви са изводите на решаващия административен орган, безспорно издадените фактури са придружени със съпътстващи ги документи, удостоверяващи реалността на доставките, извод до който е стигнало вещото лице по приетата по делото ССЧЕ.

Неоснователни са доводите на ответника във връзка с издадения и влязъл в сила АПВ № Р-22221320000536-171-003/12.06.2020 г. Със същия не е възстановен претендираният от жалбоподателя данъчен кредит в размер на 47 460 лв. по фактури, издадени от „Рекавъри Инвест“ АД - 11 460 лв. с предмет на фактурата карти и инсталиране на софтуер и „ВИА Петрол“ ЕООД – 36 000 лв., 10 000 броя proximity card. АПВ е оспорен по административен ред пред Директор на ТД на НАП [населено място], като Решение № П-5/03.07.2020 г. жалбата е оставена без уважение, като неоснователна. След извършена служебна справка в съдебно-деловодната система на АССГ се установи, че Решение № П-5/03.07.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е оспорено по съдебен ред, като с Решение № 1229/26.02.2021 г., постановено по административно дело № 7137/2020 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 26.02.2021 г., жалбата на ревизираното лице е отхвърлена. Като мотив от страна на Съда е изложено, че окончателната преценка относно правото на данъчен кредит, реалността на доставките, от които произтича и съответно дали следва да се възстанови претендирания от жалбоподателя ДДС и контрола ѝ по същество, е предмет на РА, с който ще приключи ревизията и производството по обжалването му.

Не е спорно, че в теорията и практиката, че основното правило, въведено с чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, възпроизведено в чл. 25 от ЗДДС, определя, че данъчното събитие, възниква на датата, на която стоката е предадена, а услугата е извършена, като за данъчно задълженото лице, възниква задължение да начисли данъка, който става изискуем. В този смисъл е и практиката на СЕС, като в дело С-247/10 /С. в. Н. /Комисия срещу У./, е посочено, че правото на данъчен кредит възниква с факта на данъчното събитие, независимо от това дали е налице плащане към доставчика, по конкретната доставка. В този смисъл, липсата на плащане или наличието на забава на плащане, по част от доставките, също не е самостоятелен отказ за признаване на правото на данъчен кредит. Директивата допуска държавите-членки да предвидят правила, дерогиращи изрично това правило, но доколкото такива липсват в националния ЗДДС, във връзка с конкретните доставки

на услуги, следва да се приеме, че се прилага основаното правило за настъпване на данъчно събитие при доставката на стоката/услугата чрез факта на приемането и. Поради това е допустимо, както авансово, така и частично плащане, както и плащането на по-късен етап или забавянето му, при удостоверено счетоводно задължение по договорите.

От друга страна наличието на извършена проверка на дружествата-доставчици, респективно техния подизпълнител, данните за надлежно осчетоводяване и отразяване на доставките, и липсата на данни за създаване на софтуера, както и криптирането на картите, посочено само и единствено като основание за отказа в РА и РД, без да е преценено в съвкупност с останалите доказателства, също не може само на това основание да обоснове отказ за признаване на данъчен кредит. Същевременно не са събрани никакви доказателства във връзка с твърдението за „знание“ на ревизираното лице, че същото е участвало в изграждането на привидна фиктивна правна конструкция, осъществяваща по същество фактическия състав на данъчна измама или умишлено поведение за заобикаляне на закона, единствено с цел постигане на данъчно предимство, както и такива удостоверяващи задължение на жалбоподателя за това знание. Тези правни термини, сами по себе си, единствено чрез посочването им в РД и РА, не установяват юридически факти, обосноваващи тяхното наличие. Доказателства в този смисъл не са събрани от приходната администрация, не са анализирани, не са представени и в хода на съдебното производство, като законът не допуска презюмиране на тези юридически факти, а изисква установяване с допустими доказателства и доказателствени средства и доказателствената тежест по отношение на тези факти, е на ответната страна в производството.

В тази връзка, Съдът, съобрази обстоятелството, че облагането с ДДС не може да представлява санкция за технически и документални пропуски и спорове между доставчика и получателя на услугата/стоката. Органите по приходите са били задължени в хода на ревизията да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задълженото лице и да изяснят всички факти и обстоятелства от значение за установяване и събиране на публичните вземания, включително като извършат посещение на обекта и установят извършените доставки на услуги/стоки, за да преценят неговата добросъвестност.

На следващо място, по време на ревизията и в хода на съдебното производство не се установиха факти, от които да следва безспорен извод, че с която и да е от процесните доставки се прикрива друго съглашение, или такива, от които по безспорен и категоричен начин да се направи извод, че договорените дейности, предмет на процесните договори, във връзка, с които са сключени са извършени от самото ревизирано лице. Изложените от приходната администрация твърдения, че от представените доказателства, не се доказва по безспорен начин, че подизпълнителят „Дарбо Софт“ ЕООД е извършил договорената услуга са неоснователни. Безспорно дружеството разполага с лице, притежаващо необходимата компетентност, за което са представени доказателства и писмени обяснения.

От доказателствата по делото не може да се установи по безспорен начин наличието на извършена данъчна измама, а се касае за доставки, свързани с облагаемата икономическа дейност на жалбоподателя, с осъществяването на която преследва позволена от закона цел - търговска дейност с цел печалба. Категорично не може да се направи извод за намерение за увреждане на интересите на обществото или на другата страна по сделката. Следователно не се касае за злоупотреба с право, тъй като не са установени данни, които могат да бъдат отнесени както към субективния, така и към обективния елемент на това деяние.

В заключение по отношение на документираните доставки на стоки и услуги, Съдът счита, че от информацията, съдържаща се в РА не може да се приеме, че по отношение на никоя от процесните фактури са налице данни, сочещи измама по смисъла на правото на ЕС в областта на косвеното данъчно облагане.

Дружествата-доставчици са потвърдили издаването на фактурите с включването им в дневниците си за продажби, включително са представили в хода надлежна търговска и счетоводна документация, обстоятелство установено с допуснатата и приета по делото ССЧЕ. Фактът, че дружествата-доставчици и ползвания от тях подизпълнител са открити, че от тяхна страна са подавани СД по ЗДДС, налице е счетоводно отразяване на приход в дневниците за продажби, както и че са изпълнили своите задължения във връзка с данъчното облагане, преценен с единственият довод за липса на реалност на доставките /доказателства за създаване на софтуер, криптиране на картите, липса на материална, техническа и кадрова обезпеченост на дружествата-доставчици и ползвания от тях подизпълнител/, не обосновава отказ на право на приспадане на данъчен кредит на ревизираното лице, при положение, че са изпълнени изискванията по същество.

От доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, не следва и извод, че ревизираното лице е „знаело“ или е „трябвало да знае“, че която и да е от процесните доставки е свързана с измама от страна на доставчиците, следователно не е налице и субективният елемент на данъчната измама. Липсват доказателства за наличие на тези обективни данни, от които може да се заключи, че е налице данъчна измама или, че жалбоподателят участва в симулативни сделки. Понятието, както и пределите на доказването му е посочено в Решение по дело С-18 от 13.02.2014 г. на СЕС. В него се подчертава необходимостта националният съд да съобрази всички фактически обстоятелства и въз основа на тях да изгради заключението си за реалност на доставките, като се уточнява, че *„обстоятелството, че доставената услуга не била действително извършена от посочения във фактурите доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не били оправдани в счетоводната им документация или се оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, само по себе си не е достатъчно, за да се изключи правото на приспадане“*. А, именно по ревизионната преписка категорично не са установени данни за данъчна измама или злоупотреба с право, а следователно не са установени и основания по т. 1 от диспозитива решение на СЕС по дело С-18/13, за да бъде отказано правото на приспадане на данъка на жалбоподателя. Така и решение № 6047 от 26.05.2015 г. по административно дело № 8024 от 2014 г. по описа на Върховен административен съд /ВАС/, Първо отделение.

Както Съдът на ЕС многократно изтъква в своята практика /решенията по делата „Б.“, „Ф.“, „ЛВК-56“ ЕООД, „Евита-К“ ЕООД и цитираната в тях практика и др./, че режимът на правото на приспадане на данъчен кредит, предвиден в Директива 2006/112/ЕО, не допуска данъчнозадължено лице, което не е знаело или не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че сделка по веригата от стоки преди и след осъществената от данъчнозадълженото лице сделка е опорочена поради измама с ДДС, да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка и Решение № 6047 от 26.05.2015 г. по административно дело № 8024 от 2014 г. по описа на ВАС, I отделение, Решение № 252 от 10.01.2017 г. по административно дело № 11876 от 2015 г. по описа на ВАС, VIII отделение, Решение № 518 от 16.01.2017 г. по административно дело № 8295 от 2015 г. по описа на ВАС, I отделение, Решение № 14315/18.11.2020 г. по административно дело № 6754/2020 г. по описа на ВАС, VIII

отделение, Решение № 14877/05.11.2019 г. по административно дело № 6919/2019 г. по описа на ВАС, I отделение.

В този смисъл е и константната съдебна практика на СЕС, че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на които са лица платци, дължимият или платеният ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело *M. et D.*, С 80/11 и С 142/11, т. 37 и цитираната съдебна практика). В тази връзка Съдът неведнъж е подчертавал, че предвиденото в чл. 167 и следващите от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело *G. и др.*, С 110/98—С 147/98, R., стр. I 1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело *C. P.*, С 63/04, R., стр. I 11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело *K. и R. R.*, С 439/04 и С 440/04, R., стр. I 6161, точка 47 и Решение по дело *M. et D.*, посочено по-горе, т. 38).

Необосновани и недоказани остават и твърденията за наличие на схема за данъчна измама, с единствената цел да се постигне данъчно предимство в полза на ревизираното лице. За да бъде налице такова данъчно предимство, съгласно мотивите на дело *C-255/02 /X. (H.)*, по отношение на удостоверените доставки и свързаните с тях данъчни фактури и първични счетоводни документи, следва да бъде установено, че за всички участници в конкретните документирани доставки, е доказано намерение за създаването и използването на документите, единствено с цел заобикаляне на закона и постигане на данъчно предимство, като същевременно доставките не попадат в обхвата на независимата икономическа дейност на лицата и не са икономически обосновани. При всички случаи изграждането на такава симулативна сделка с цел заобикаляне на закона и данъчна измама, следва да е безспорно установена въз основа на всички обективни данни, установени за конкретния случай, каквито не са събрани в хода на ревизионното и съдебното производство. В този смисъл са и мотивите по съединени дела *C-354/03 /Оптиген (O.)*, *C-355/02 /Ф./ (Fulcrum)* и *C- 484/03 /Б. Х. С. (B. H. S.)*.

Съгласно Решение на СЕС от 6 септември 2012г. по дело *C-324/11 G. T.*, само когато данъчният орган представи конкретни улики за наличието на данъчна измама, Директива 2006/112/ЕО и принципът на данъчния неутралитет допускат Съдът да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали самият издател на фактурата е извършил въпросната сделка. В този случай правото на приспадане може да бъде отказано, само когато данъчният орган установи въз основа на обективни данни, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или друг стопански субект нагоре по веригата. Както е посочено в т. 49 от цитираното решение на СЕС, такова знание или злоупотреба от страна на самото данъчно задължено лице биха могли да са налице, ако се установи, че спорните услуги са извършени от персонала на друг стопански субект, различен от издателя на фактурата, или от друг подизпълнител, но се прикрива с измамна цел действителният доставчик на услугите или пък услугите са извършени от самото данъчно задължено лице със собствен ресурс, а фактурите се използват от него с измамна цел и неправомерно ползване на правото на приспадане. Органът по приходите обаче в настоящия случай не е предоставил никакви обективни данни и доказателства за наличието на някое от посочените обстоятелства, за установяване извършването на услугите от самото данъчно задължено лице-жалбоподател. В този смисъл е практиката на ВАС по аналогични

фактически установявани, вкл. и в Решение № 5403 от 13.05.2015 г. по административно дело № 8627 от 2014 г. по описа на ВАС, I отделение, Решение № 14315/18.11.2020 г. по административно дело № 6754/2020 г. по описа на ВАС, VIII отделение, Решение № 14877/05.11.2019 г. по административно дело № 6919/2019 г. по описа на ВАС, I отделение, Решение № 10631/06.11.2023 г., постановено по административно дело № 2608/2023 г. по описа на ВАС, I отделение.

От събраните по делото доказателства се установява, че доставките на услуги са реализирани и използвани за последващи доставки, свързани с икономическата дейност на ревизираното лице и тези услуги са използвани от получателя за целите на неговите облагаеми сделки във връзка с осъществяваната от него по занятие независима икономическа дейност, като не се установи по безспорен и категоричен начин липсата на реалност на доставките, което по същество е симулативност на същите, данъчна измама, заобикаляне на закона и/или знание или задължение за знание на жалбоподателя за участие в данъчна измама. В подкрепа на този извод е и установеното от вещото лице по допуснатата СТЕ, от която същевременно се установява и действителност на доставките на процесните стоки/материали, вложени в съответните обекти. Въз основа на гореизложеното, Съдът, счита ревизионният акт за необоснован, незаконосъобразен, и издаден в противоречие с материалния закон относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по процесните доставки, документирани с фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и „Рекавъри Инвест“ АД, ЕИК:[ЕИК]

В заключение и въз основа на гореизложеното, Съдът счита, че ревизионният акт, в обжалваните части, е материално незаконосъобразен и необоснован, поради което следва да бъде отменен, а жалбата уважена.

Исходът на спора определя като основателна заявената от жалбоподателя претенция за заплащане на разноски по делото. Относно отправеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, Съдът намира същото за неоснователно. Заплатеното адвокатско възнаграждение е в размер близък до минималния такъв, определен в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. Освен това, производството по делото е било разгледано в три съдебни инстанции, с процесуална активност от страна на жалбоподателя, изслушвани са две експертизи по време на първото разглеждане на делото. Предвид, което оправеното възражение за прекомерност не следва да бъде уважено. Предвид изричните указания на касационната инстанция, Съдът дължи произнасяне по този въпрос на основание разпоредбата на чл. 226, ал. 3 от АПК. От страна на ответника е отправено искане за присъждане на разноски, но предвид изхода на спора, на същият такива не се дължат. Жалбоподателят не претендира и не представя доказателства за сторени съдебно-деловодни разноски в настоящето съдебно производство, поради което Съдът на дължи произнасяне.

В тази връзка предвид установеното ответникът следва да заплати на жалбоподателя съдебно-деловодни разноски, както следва:

- в размер на 3 350.00 лв. съдебно-деловодни разноски пред АССГ по административно дело № 1584/2021 г.;
- в размер на 681.28 лв. съдебно-деловодни разноски пред ВАС по административно дело № 1542/2022 г.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 60-ти състав на основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ по жалба на „Пет Флайт България“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], представлявано Р. К. Г. – Управител, Ревизионен акт № Р-2222132000536-091-001/30.09.2020 г., издаден от А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП [населено място] – орган възложил ревизията и М. П. Б., на длъжност Главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта потвърдена с Решение № 1968/29.12.2020 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите, с който са установени данъчни задължения по ЗДДС в общ размер на 85 160.00 лв. за данъчни периоди м. Декември 2019 г. и м. Януари 2020 г. по фактури, издадени от „ВИА Петрол“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и „Рекавъри Инвест“ АД, ЕИК:[ЕИК].

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Пет Флайт България“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], представлявано Р. К. Г. – Управител, съдебно-деловодни разноски в размер на 3 350.00 лв. съдебно-деловодни разноски пред АССГ по административно дело № 1584/2021 г.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Пет Флайт България“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], представлявано Р. К. Г. – Управител, съдебно-деловодни разноски в размер на 681.28 лв. съдебно-деловодни разноски пред ВАС по административно дело № 1542/2022 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: